

cions (sífilis), traumatismes somàtics o psíquics, estat econòmic, professió, conducta sexual, penalitats de tota mena, etc., etc., que per bé que no es puguin valorar encara amb gaire exactitud, si que sembla quasi sempre necessària alguna d'elles per que serveixi de **causa determinant**, sense l'acció de la qual romandria la folia segurament sempre en latència. Això, com es comprèn, és d'un interès cabdal en la prevenció de la folia, i ja es pot afirmar que el dia que la higiene hagi avançat tant com per a evitar aquestes causes determinants en individus predisposats, els manicomis veuran reduïda a menys de la meitat llur població. També ens diu el coneixement d'aquestes causes el perquè avui en dia existeix més població manicomial que mai, degut a les condicions especials de la vida moderna, exaltadora de totes les passions i desequilibradora del governament nervios orgànic • Finalment, quan l'atac de folia ha fet ja la seva eclosió, poden aplicar-se un seguit de remeis que **la immensa majoria de casos milloren l'estat del malalt, i en bastants, sobrevé una veritable curació**. La Farmacologia s'ha enriquit, en efecte, de forma sorprenent en aquests darrers anys, i la fisioteràpia, ja emprada des de Galen ençà, es practica avui amb un alt rigor científic. La clàssica "camisa de força" és ara completament antiquada, i les sales d'isolament, han estat substituïdes per sales jolives, on es practica al costat de jocs infantils adequats a la mentalitat de molts folls, una psicoteràpia de resultats encoratjadors. Podem àdhuc afirmar que la folia és avui una de les malalties que més fàcilment responen als tractaments farmacològics: els perseguits veuen desaparèixer llurs deliris, els melancòlics es tornen alegres, els monomànics veuen desaparèixer llurs monomanies, els agitats troben calmada llur úria, l'extravagant recobra el seu equilibri, el confós veu esboirat el seu sentori, el toxicòman perd el seu vici, etc., etc • Un exemple colpidor el tenim en la **paràlisi general progressiva**, malaltia que no fa gaires anys comportava un pronòstic fatal, amb la mort del malalt en breu plaç. Avui gràcies als descobriments del psiquiatra vienés Wagner von Jauregg, la terrible malaltia es cura en un considerable nombre de casos. Consisteix el mètode en inocular al malalt virus del paludisme, deixant passar al pobre foll uns quants atacs de febres, ensems que se li administren medicaments curatius, els quals sense la commoció orgànica que produeix un atac de febre palúdica, no arriben als llocs on es troben els gèrmens productors de la paràlisi. És cert que les febres palúdiques són una malaltia greu, però si aquesta es greu, l'atra és fatal, apart que avui la farmacologia compta amb mitjans per a guarir amb una precisió admirable la quasi totalitat de les febres palúdiques • ¿Què després el tractament cal continuar-lo gairebé tota la vida en la majoria dels casos guarits? Això no és obstacle perquè el negre pronòstic de la folia, s'hagi il·luminat parcialment, amb llum que cada dia es va fent més rutilant.

Dr. MORQUERY

HIGIA
REVISTA D'INFANTS

LLEGIU LES BASES

DEL «CONCURS D'INFANTS»
 QUE ORGANITZA «HIGIA»